

عنوان مقاله:

بررسی توبه باغی در فقه امامیه

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی آینده پژوهی، علوم انسانی و توسعه (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسنده:

فاطمه عظیمی - عضو هیئت علمی گروه حقوق دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

نهاد توبه از جمله تاسیساتی است که در حقوق جزای اسلامی و در راستای کیفرزدایی، در پرتو جلب همکاری و مشارکت بزهکار در فرآیند مبارزه با بزهکاری پیش بینی شده است. بدون تردید موثرترین راه به منظور نیل به اهداف حقوق جزا، اقدامات داوطلبانه ای است که مجرم بدون احساس اعمال فشار از خارج، برای ترمیم آثار جرم ارتكابی و تغییر مسیر زندگی و اصلاح خویش انجام می دهد. قانونگذار با تفکیک نقش توبه در جرایم مختلف، تاثیر توبه در سقوط مجازات حدی را در ماده 114 قانون مجازات اسلامی مورد حکم قرار داده و در ماده 115 آن ضمن تفصیل جرایم تعزیری به اعتبار شدت و ضعف مجازات آنها و بدون توجه به طبقه بندی این نوع از جرایم به تعزیرات شرعی و مجازاتهای بازدارنده، احکام ناظر به نقش توبه در تعزیرات را بیان کرده است به نحوی که به موجب آنگاه توبه موجب سقوط کیفر قلمداد شده و گاه به نوعی بر بی اثری آن حکم کرده است. ماده 114 قانون مجازات اسلامی در این رابطه مقرر می دارد در جرایم موجب حد به استثنای قذف و محاربه هرگاه متهم قبل از اثبات جرم، توبه کند و ندامت و اصلاح او برای قاضی محرز شود، حد از او ساقط میگردد. همچنین اگر جرایم فوق غیر از قذف با اقرار ثابت شده باشد، در صورت توبه مرتکب حتی پس از اثبات جرم، دادگاه میتواند عفو مجرم را توسط رییس قوه قضاییه از مقام رهبری درخواست نماید در این مقاله باتوجه به مبانی فقهی به بررسی توبه باغی در فقه امامیه می پردازیم.

کلمات کلیدی:

توبه، بغی، محاربه، حد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/718086>

